

ben a világ nem egyszer fogja megcsodálni azokat a hallatlan hőstetteket, melyeket a szovjet népek visznek véghez a békés építőmunka, a természet átalakítása terén. A szovjet írók eddigi eredményei, tehetsége és egységes akarata biztosíték arra, hogy olyan művek születnek, melyek méltók lesznek a kommunizmust diadalmasan építő néphez.

Az egész haladó emberiség számára felbecsülhetetlen jelentőségű a XX. kongresszus. Nem kétséges, hogy nagy mértékben hozzá fog járulni a szocializmus további győzelmes útjához, a békemozgalom újabb jelentős sikereihez. Nekünk, a népi demokratikus országok dolgozóinak fokozott figyelemmel kell tanulmányoznunk a kongresszus történelmi jelentőségű határozatait és egész munkánkban meg kell honosítanunk a kongresszus szellemét: a marxizmus—leninizmus alkotó, tudományos és új, eredményes harcokra mozgósító eszméit.

FENYVESI ISTVÁN

LÓDI FERENC

Századom, te hajnal

(A XX. kongresszusra)

*A futó percek örvénylenek
s magukhoz rántanak,
mint szálló port az esőszemek.
Magához ránt e század, mint a mágnes
a szunnyadó vasat.
Olajjal, szénnel, acéllal dübög,
hogy igazítsa Földünk tengelyét
a kommunizmus csillagrendszerébe.*

*Az én koromnál nem volt soha szebb
s ifjú hevében félelmesebb.
Könyörtelen, mint sodró áradat
a villámokkal terhes ég alatt.
Az én koromban zúg, amit az ember
magát emésztve eddig alkotott,
sajogva, fájva
minden mozdulásban,
de hitetlenül mégis a halálban.*

*Az én koromban, mint a tengerek
tükrében fürge csillagmilliárd,
jövendők mossák frissre arcukat,
mint hajnalokban füvek, fák, vizek,
hogy megszülhessék folytatásukat, —
mert a gyümölcsnek ott a fája is
magvában, melyből újra törzs feszül
növéssre várva
rendületlenül.*

Magához ránt e század, mint a mágnes
a szunnyadó vasat.

Vele lüktet a vérem
merészen,

míg el nem nyűvik testem a napok,
melyek megszülnék — mint a

tavaszok —

a folytonosan értük-lobbanásra.

Nem is tehetnék mást a lázadásnál,
amely teérted zendül, századom,
hogy hűségesen valljak én is érted
a lombosodó ember-rengetegben.

A sejtjeimbe olvasztod magad,
hogy tegyem, amit értelem s inak
sugallnak küzdő, ébren-álmaimban,
való világhoz nőve, gyökerezve.

Ha nem volnál több lihegő parázsnál,
mit óvni kell és szélbe tartani,
úgy tennék, mint a virrasztó hadak,
a munkások; kik vérük melegével
tápláltak lánggra — győztes századom.

Viharba, vérbe tűnt korok után
lehet már végre óriás az ember,
kit nem csodák és isten igazít
a fogyhatatlan Földet birtokolni,
s törvények titkát lesni félelemmel:
lehet már végre óriás az ember!

Napot csinál e bolygóból, amíg
sikongva táncol egy-két rész külön,
halált lihegve nap és béke ellen, —
mely fölragyog, de mindig

fényesebben.